

PROČ JSI VSTAL Z MRTVÝCH, PANE?

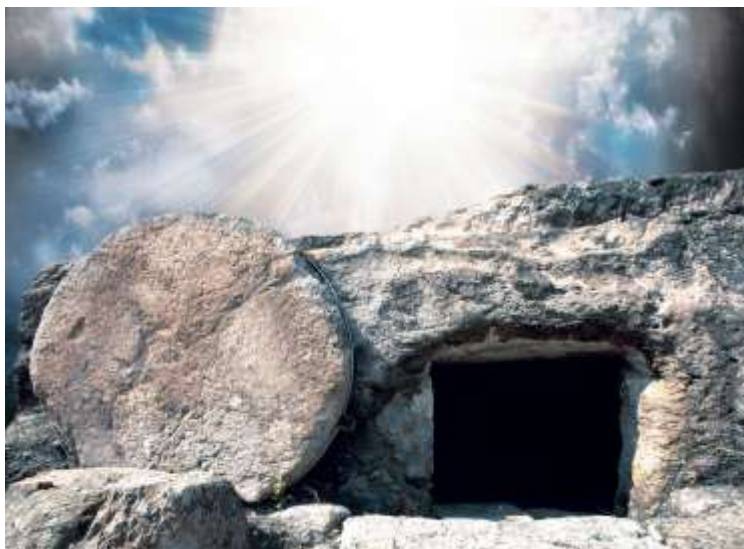
Introit: Ž 118

Hlavní čtení: Matouš 28:16-20

1. čtení: Mt 28:1-10

3. čtení: Iz 43:1-3

¹ Když uplynula sobota a začínal první den týdne, přišly Marie z Magdaly a jiná Marie, aby se podívaly k hrobu. ² A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil s nebe, odvalil kámen a usedl na něm. ³ Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. ⁴ Strážci byli strachem bez sebe a strnuli jako mrtví. ⁵ Anděl řekl ženám: "Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. ⁶ Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojd'te se podívat na místo, kde ležel. ⁷ Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří. Hle, řekl jsem vám to." ⁸ Tu rychle opustily hrob a se strachem i s velikou radostí běžely to oznámit jeho učedníkům. ⁹ A hle, Ježíš je potkal a řekl: "Bud'te pozdraveny." Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu. ¹⁰ Tu jim Ježíš řekl: "Nebojte se.

Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí." /// ¹⁶ Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. ¹⁷ Spatřili ho a klaněly se mu; ale někteří pochybovali. ¹⁸ Ježíš přistoupil a řekl jim: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. ¹⁹ Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého ²⁰ a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku."

D) VĚŘÍME, ŽE JEŽÍŠ BYL VZKŘÍŠEN

Milí bratři milé sestry,

právě teď jsme z úst anděla (a také z úst našich dětí) slyšeli, že Ježíš vstal z mrtvých. Že Kristus byl vzkříšen. Že náš Pán je živý. V pátek sice na kříži umíral a skutečně zemřel. Jeho smrt (ne jen nějaké hluboké mdloby!) by dosvědčilo mnoho lidí: Římsí vojáci, kteří hlídali umírajícího Ježíše. Ženy, které zpovzdálí sledovaly poslední a nejtěžší okamžiky jeho života. A Josef z Arimatie, který navečer přijímal Ježíšovo mrtvé tělo od vojáků, zabalil je do plátna a pohřbil Ježíše do svého nového hrobu. Ten hrob navíc osobně zapečetil velikým kamenem – za přítomnosti Marie z Magdaly a ještě jiné Marie. Mnoho svědků, kteří by ochotně dosvědčili, že Ježíš je skutečně mrtev. Někteří s hlubokým zármutkem v srdci, jiní zřejmě bez emocí.

Ale my teď slyšíme, že Ježíš žije! Že vstal z mrtvých! Že nepatří smrti a zániku a zmaru! A to je naprosto klíčová zpráva o Ježíši Kristu. A my tu zprávu slyšíme. A také ji ve víře přijímáme. Věříme této zvěsti, že náš Pán je živý. Že toho nedělního rána vstal z mrtvých. Věříme tomu na základě svědectví prvních svědků. Anděl Páně toto evangelium zvěstoval ženám. Ženy zase učedníkům. Ale ještě předtím, než to učedníkům oznámily, samy se setkaly se vzkříšeným Kristem. A tak nepředávaly jen slova anděla. Předávaly už i svou osobní zkušenost s živým Pánem.

A jedenáct učedníků úplně stejně. Slyšeli radostnou zprávu o živém Ježíši od dvou Marií. Ale pak se sami setkali se vzkříšeným Ježíšem na jedné z galilejských hor. Tak to šlo dál a dál. Po celá staletí. Radostná zpráva a osobní zkušenost. Na konci toho pomyslného řetězu jsme nyní my sami. Slyšeli jsme v životě evangelium o živém Kristu. A sami jsme se s Kristem setkali. Neviděli jsme ho sice na vlastní oči, tak jako první svědkové. Ale ve svém nitru jsme prožili a prožíváme, že Kristus žije. Díky Duchu svatému máme s Ježíšem Kristem zcela jedinečný a životodárný vztah – i když ho nevidíme. Modlíme se k němu. Přiznáváme mu naše slabosti. Nacházíme u něj stále novou sílu. On nás těší a upokojuje. On nás napomíná a povzbuzuje. On nás ujišťuje o své lásce a o své spáse.

Kdysi jsem se svěřoval své babičce o svých pochybách, zda skutečně byl Pán Ježíš vzkříšen. Bylo to po prvním ročníku na teologické fakultě! Poslouchala mě trpělivě, když jsem jí dlouze líčil, že nemáme žádný skutečný důkaz Kristova vzkříšení. A pak mi řekla: *Peťánku, a modlíš se k němu? // Modlím, babi. // Tak vidíš. Ty věříš, že Pán Ježíš je živý.*

A samozřejmě: Nic z toho nakonec není objektivní důkaz, že Kristus byl vzkříšen. No a? A co má jako být? My klidně uznáme, že přísně vědecky vzato nevíme, zda Kristus vstal z mrtvých. Nám totiž bohatě stačí, že tomu věříme. Na základě svědectví druhých křesťanů. Na základě svědectví Písma. A také na základě toho, co my sami s živým Kristem dnes a denně prožíváme.

II) NEVÍME, JAK BYL VZKŘÍŠEN

Pojďme dál. Ptejme se: **Jak k tomu vzkříšení došlo?** Jak se to stalo? Bratři a sestry, to neví nikdo z nás. Tomu se vyhýbá i Písmo samo. Ani jeden evangelista o tom nevypráví! Boží slovo nám tedy na takovou – vlastně všetečnou – otázku nedává odpověď. Vzkříšení Ježíše Krista má přední místo v poličce Božích tajemných a úžasných činů. Těch Božích velikých činů, kterým my lidé nikdy pořádně neporozumíme. Možná až na věčnosti. Necháme se překvapit. Takže: Jak byl Ježíš vzkříšen? To nevíme. A zřejmě ani vědět nemáme. Protože Písmo o tom záměrně mlčí.

III) NEVÍME ANI, KDY PŘESNĚ BYL VZKŘÍŠEN

No, dobře. Tak víme alespoň, **kdy přesně byl Ježíš vzkříšen?** Kdy přesně ke vzkříšení Pána Ježíše došlo? Věříme-li Ježíšovým předpovědím (a těm bychom věřit měli!), pak nedělního rána. Den po sobotě. Vždyť Pán Ježíš za svého života opakovaně říkal svým učedníkům:

- ¹⁸ *"Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekněžím a zákoníkům; odsoudí ho na smrt*
¹⁹ *a vydají pohanům, aby se mu posmívali, zbičovali ho a ukřižovali; a třetího dne bude vzkříšen."*
(Mt 20:18-19)

Přesný čas Ježíšova vzkříšení neznáme. Každopádně: Ježíš Kristus vstal z mrtvých ještě předtím, než obě ženy dorazily ke hrobu. Víte, lidé občas poslouchají tento evangelijní příběh jedním uchem. A pak si myslí, že Ježíš vstal z mrtvých ve chvíli, kdy anděl otevíral hrob.

Ale tak tomu nebylo, bratři a sestry. Anděl odvalil kámen od hrobu proto, aby se ženy mohly přesvědčit, že Ježíšovo tělo už uvnitř není. Proto ho Bůh poslal: Aby ženám otevřel hrob. Prázdný hrob! Zároveň tím zemětřesením i svým okouzlujícím zjevem nahnal pořádný strach vojákům, kteří drželi stráž u Ježíšova hrobu. Anděl je zkrátka vyděsil k smrti. Jaká ironie, bratři a sestry! Zatímco Ježíš je už živý, ti ostřílení vojáci jsou mrtví strachem, říká Matouš. Nadělali si do kalhot, řekli bychom my. A to je dobře, bratři a sestry! Anděl řekl jen ženám: *Vy se nebojte!* Vojáci se bát měli. Proč? Protože jinak by ty dvě Marie zřejmě do hrobu nepustili. A navíc se na tom krásně ukazuje, kdo je ve skutečnosti pánem celé situace. Vojáci to nejsou. Je to Bůh sám. Bůh je stále u moci. Všechno má pevně ve svých rukou. I když to v pátek vypadalo trochu jinak.

IV) ALE VÍME, PROČ BYL VZKŘÍŠEN – A TO JE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ!

A teď se dostáváme k té nejdůležitější otázce: **Proč Ježíš vstal z mrtvých?** Proč ho Bůh vzkřísil? Nad tím je potřeba stále znovu přemýšlet. Vždyť samotný fakt, že Ježíš vstal z mrtvých, je nakonec jen polovina evangelia. Jen polovina té radostné zprávy. Celé evangelium: To je fakt, že Ježíš byl vzkříšen a důvody, proč byl vzkříšen.

Jen si představte, že by anděl řekl ženám: *Ježíš už v hrobu neleží. Vstal z mrtvých. A vy se teď bojte o svůj život! On se vám totiž hodlá pomstít za to, že jste ho všichni opustili. Vyřídte učedníkům, aby se od této chvíle neustále ohlíželi přes rameno. Spravedlivá odplata je totiž nemine.* Řekněte sami: Byla by to radostná zpráva? Ani náhodou!

Anebo: *Hej, ženy, Bůh vzkřísil Ježíše. A vzal si ho k sobě. Ježíš je u Boha. A o vás se už nezajímá a nestará. On je teď jinde, než vy. A vy všichni jste mu volní. Vzkažte učedníkům, že pro něj už neexistujete.* Bylo by to evangelium? Těžko! Proto je tak důležité, abychom slyšeli, proč vlastně Ježíš vstal z mrtvých.

1) Takže za prvé: Ježíš byl vzkříšen proto, abychom se už nemuseli bát. To slyšíme hned dvakrát z dnešní porce Písma.

- ⁵ *Anděl řekl ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. ⁶ Není zde; byl vzkříšen, jak řekl.”*

A když ženy běžely za jedenácti vystrašenými učedníky, narazily na vzkříšeného Ježíše. A jaká první slova od něj slyšely?

- *Nebojte se.*

Ženy mají jistě strach z těch, kteří k nim mluví. Jednou se třesou strachem z anděla Páně. Podruhé ze vzkříšeného Krista. Je to svatý strach, co prožívají. Svatá bázeň, která je opanovala.

Bázeň z Boží přítomnosti. Takový strach prožívá třeba prorok Izajáš, když se ve vidění ocitne před Hospodinem. Ten přímo nařiká:

- „*Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů.*“ (Iz 6:5)

A před ním i po něm mnozí další hříšní lidé prožívají podobnou posvátnou hrůzu. Hříšní lidé, kteří se setkali se svatým Bohem, nebo třeba jen s anděly, jeho poslušnými a mocnými posly. Ale ty ženy dnes slyší od vzkříšeného Ježíše: *Nebojte se! Mě se nebojte! Já jsem kvůli vám umíral na kříži. Já jsem pro váš hřích položil svůj život. Já vás miluji. Mě se bát nemusíte. Já jsem ten svatý Boží Syn. A vy jste – ve srovnání se mnou – jen dvě ubohé ženy. Ale nebojte se mě! Já vás mám rád.*

Bratři a sestry, Bůh nevzkřísil Ježíše proto, abychom se ho děsili. Ale proto, abychom v něj věřili a s ním procházeli životem. Jeho se děsit nemusíme. On se postavil na naši stranu!

A když nemusíme mít strach ze svatého Boha, pak se nebojme ani jiných věcí! *Nebojte se* – třeba o sebe. *Nebojte se* o svůj život. Vždyť vy patříte vzkříšenému Kristu. A Kristus je přece Pánem všeho! Sám to řekl:

- „**Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.**“

Proto se nebojte zlých lidí. Nebojte se obtížných životních situací. Nebojte se ani chudoby, ani nemoci, ani samoty. Nebojte se ani minulosti, ani přítomnosti, ani budoucnosti. Nebojte se umírání a už vůbec ne smrti. Váš život je z Boží milosti ukotven ve vzkříšeném Kristu. Pán Ježíš byl vzkříšen – a proto jste v bezpečí. Apoštol Pavel nás povzbuzuje těmi nádhernými slovy:

- ²⁸ *Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.* ²⁹ *Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený (tedy: vzkříšený!) mezi mnoha bratřími;* ³⁰ *které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy.* ³³ *Kdo vznesе žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje!* ³⁴ *Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!* ³⁵ *Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč?* ³⁶ *Jak je psáno: "Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku."* ³⁷ *Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval..* (Ř 8:28-37)

2) S tím úzce souvisí další odpověď: **Ježíš Kristus byl vzkříšen, aby byl s námi. A my s ním.** Co říká anděl těm dvěma Mariím?

- ***Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří.***

A než k nim dojdou, vzkříšený Ježíš se s nimi setká. Písmo výslovně říká, že to Ježíš se potkal s těmi ženami. Ne ony s ním. Ale on s nimi. Byla to jeho iniciativa. On se před nimi neskrývá. Touží s nimi být – a tak s nimi prostě je. A nejen s těmi ženami. Ježíš přece přikáže Mariím:

- ***Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí.***

On se chce setkat i se svými učedníky. S těmi, kteří ho ze strachu opustili. S těmi, kteří se ze strachu nepřišli ani podívat, jak jejich Pán zápasí na kříži. S těmito „chlapy“ se chce setkat. A dokonce je nazývá svými bratry. Svými bratry! A tak i tito učedníci se potkají se Vzkříšeným, protože on s nimi prostě chce být. A tam v Galileji jim pak nevyčítá, že ho opustili. Už o tom vůbec nemluví. Nevrací se k událostem, kterými musel projít sám. To všechno je zapomenuto. To všechno je odpuštěno. To všechno je přibito ke kříži.

Evangelista Matouš nám sděluje, že někteří z učedníků tehdy pochybovali. Možná pochybovali, že Kristus je skutečně živý. Možná měli obavy, že je šálí zrak. Že mají vidiny. Nebo si nebyli jistí, jestli jim vzkříšený Mistr odpustí. Ale on jim odpustil. Důkaz? Nyní je přece s nimi! A chce s nimi být – napořád. Jak zní úplně poslední věta vzkříšeného Pána všem jeho učedníkům?

- ***A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.***

Bratři a sestry, i s námi chce vzkříšený Kristus být. A když Kristus něco chce, pak to také dělá. Nic a nikdo mu v tom nezabrání. Ani my sami. Ani náš hřích. Ani naše selhání. Ani naše slabost. Ani náš útlum. Ani fakt, že mu nikdo z nás jeho lásku a péči neoplácí. Vyznáváš svými ústy Ježíše jako svého Pána? A uvěřil jsi ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých? (Ř 10:9) Pak nepochybuji, že tento tvůj vzkříšený Pán je vždycky s tebou. Nikdy ho nepodezřívej, že tě opustil. Protože to prostě není pravda – bez ohledu na to, že se tak třeba cítíš. Kristus byl vzkříšen, aby byl s tebou – a ty s ním. Navěky! To slíbil. A to také plní.

Buď si jist, že *ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc,* ³⁹ *ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu tě nedokáže odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.* (Ř 8:38-39)

3) **Za třetí: Ježíš Kristus je živý Pán. A díky tomu se právě jemu smíme klanět a uctívat ho.** Bratři a sestry, tady zpozorněte! My nemusíme. My především chceme a smíme. Je to naše privilegium – uctívat Krista. Je to naše radostná výsada – klanět se Vzkříšenému. Je to naše touha – chválit našeho Pána. Copak Ježíš těm ženám přikázal, aby se mu klaněly? Ne! Ježíš je jen pozdravil:

- ⁹ „**Bud'te pozdraveny.**” **Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu.**

A to samé se opakuje v Galileji, při setkání učedníků s Ježíšem.

- **Spatřili ho a klaněli se mu.**

Vzdávali mu božskou úctu. Uctívali ho. Zcela přirozeně, živelně, instinktivně, spontánně. Bratři a sestry, to je tak osvobozující: Že se můžeme klanět našemu Pánu Ježíši. Že ho smíme uctívat a vzdávat mu božskou čest. Že ho smíme vyvyšovat při četbě i slyšení jeho slova. A to tak, že utichne všechno v nás. My se ztišíme a pozorně nasloucháme, co nám sděluje. Že ho smíme chválit písněmi, co nám jen hlas stačí. Že ho smíme sami uctívat při modlitbě. Ale i v tom běžném denním shonu. Právě my smíme Krista vyvyšovat nad námi samotnými, nad naší rodinou, nad naším sborem, nad naší zemí, nad celým stvořením.

Zatímco mnozí lidé žel naprosto modlářsky vyvyšují sami sebe, svou práci, své činy, svá konta, svou vzdělanost, své umění – my smíme vyvyšovat našeho vzkříšeného Pána. Zatímco mnozí otrocky slouží sami sobě, přinášejí oběti svým vlastním touhám, klanějí se druhým lidem, či dokonce pouhým věcem – nás Kristus uvolnil z tohoto otroctví, které nutně vede ke smrti. (Ř 6:20-21) My smíme sloužit jemu – v pravdě a v lásce. Ano, někdy to je veliký zápas: Když se tomu naše staré nitro vzpírá. Ale také velmi často zakoušíme skutečnou a nevýslovnou radost: Když svými životy vyvyšujeme Krista a sloužíme jen jemu.

4) Sloužíme jen jemu... To nás vede k dnešní poslední odpovědi. Takže naposledy: **Proč Kristus vstal z mrtvých? Proto, abychom tomuto živému Pánu právě my sloužili.** A dnes ještě konkrétněji: Abychom šířili tu radostnou zvěst. Abychom si nenechávali pro sebe evangelium.

Ženy dostanou jen jeden úkol:

- ¹⁰ **Tu jim Ježíš řekl: "Nebojte se. Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí."**

A ženy poslechly. Nenechaly si tu zprávu pro sebe. Oznamily ji učedníkům. Kdyby tak neučinily, učedníci by do Galileje sami od sebe nešli. A nesetkali by se tam se Vzkříšeným.

No, a učedníci dostali podobný úkol:

- ¹⁹ **Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého²⁰ a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.**

A to, co slyšeli apoštolové, máme slyšet i my. To je i náš úkol, bratři a sestry. *Jděte ke všem národům.* Tedy i k těm národům, které se už kdysi za křesťanské považovaly. Nemusíme tedy chodit moc daleko. Nemusíme za sebou spálit všechny mosty a odejít do Afriky kázat Krista. Stačí, když budeme získávat učedníky v našem přirozeném okolí.

Dále si všimněte, že Kristus neříká: *Získávejte mi národy.* Ale: *Ve všech národech mně získávejte učedníky. Shromážďujte mé učedníky ze všech národů.* Třeba nebudou všichni Javorničané zároveň Kristovými učedníky. Ale někteří budou! Třeba nebude celý náš národ křesťanský (ostatně to nikdy nebyl!) Ale v našem národě budou křesťané! O to se Kristus postará – aby zde měl své učedníky. Ze své mocné milosti. A také skrze nás, skrze naše úsilí a námahu.

A na závěr: Kristus nechce, abychom mu přiváděli papírové křesťany. Kristus nechce, abychom mu vyráběli kartotéční členy sborů. On po nás chce, abychom mu získávali učedníky. Poslušné služebníky. Proto nemáme lidi jen křtít, když se ke Kristu přihlásí. Ale musíme se o ně nadále starat, aby žili po vzoru Ježíše Krista. Učit se stále znovu, aby žili v souladu s jeho požadavky. Povzbuzovat, těšit, napomínat, modlit se za ně, učit je Božím slovu. A my víme dobře, že nejlepší učitel je ten, který je do učiva „zažraný“. A žije tím, co říká. To v křesťanství platí dvojnásob! Nejsi dobrý učitel, pokud tím, co druhé učíš, sám nežiješ. A tak vy, Kristovi učedníci: Získávejte svému vzkříšenému Pánu další učedníky. Ano, je to náročný úkol. Ale právě tímto úkolem nás Kristus pověřil. A pro nás je to významání.

Modleme se: *Ježíši Kriste, náš vzkříšený Pane, my ti dnes vyznáváme, že se bojíme kde čeho, že si málo uvědomujeme tvou laskavou a mocnou blízkost, že tě neuctíváme a že ti nesloužíme, jak bychom mohli a měli. Ty sám nás pozvedni, Pane. Každého právě v tom, v čem zrovna padá a selhává. Jednoho ujisti o svém odpuštění, druhého povzbud' svou přítomností, třetího ved' ke správné chvále tvého jména, čtvrtého vyzbroj k odhodlané službě. A nás všechny si používej k tomu, abychom nesli do světa evangelium a přiváděli před tvou tvář stále další učedníky. Amen.*